

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Vin la tine, Israele, cu zi de serbare, vin în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Vin și îi fac intrare lui Verginica. Ea va lucra în cartea ei, ea vă va așeza înaintea Mea, fiilor unși în grădină. Ea este trâmbița Mea prin care M-am făcut cuvânt întru cea de a doua venire a Mea, și vin și păstoresc.

Te păstoresc pe tine, poporul Meu Israel de azi, și iată, păstoresc neamurile pământului, le păstoresc cu toiag de fier, cu cuvântul lui Dumnezeu. Vor, nu vor, le păstoresc ca un păstor bun, că scrie în Scripturi să vin și să păstoresc neamurile cu toiag de fier. Eu sunt Cel ce împlinesc Scripturile, măi Israele, iar tu ești unealta Mea cea credincioasă, și la credința ta Mă fac cuvânt, Mă fac toiag de păstorit. Amin.

Să-ți gătești fiii, Verginico. E sărbătoare, e mama Mea serbată în cer și în Israel pe pământ. Ți-am făcut intrare, tată, că avem casă, avem masă, avem scaun de domnie și așternut în Israel; avem popor, măi Verginico.

– Ai Doamne, ai fii, că bunătatea Ta a adunat din lume pe fiii pe care Tatăl Ți i-a dat din lume ca să ai fii credincioși pe pământ și să-Ți întocmești venirea, Doamne, și ai dat sfinților Tăi bucurie ca să aibă cu Tine casă pe pământ și din Tine să lucreze și ei mărturisirea Ta și venirea Ta întru sfinții Tăi. Sfinții Tăi sunt vii, iar cei credincioși se roagă la sfinți ca să le fie mijlocitori înaintea Ta pentru mântuire, Doamne, dar poporul Tău face voia Ta, și sfinții își găsesc plăcerea și puterea ca să le îplinească rugăciunile celor ce se roagă în poporul Tău.

Mă rog pentru poporul Tău, Doamne, ca să-i dai putere să creadă în Tine, să-l umpli de darul credinței, Doamne, ca să poată fi popor plăcut Ție prin credință, fiindcă totul este cu puțință celui ce crede, și vei putea și Tu prin credința acestui popor, Doamne, că iată, Tu la credința lui Israel Te faci cuvânt peste pământ, vii cuvânt pe pământ, precum este scris în Scripturi de Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine pe cal alb.

O, popor credincios, dacă tu nu credeai, era greu de om, dar omul pe pământ nu cunoaște Scripturile, nu știe să citească în ele, că în ele se citește cerește, nu omenește, nu pământeste, și de aceea zice Scriptura: «Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?». Iată, Israele, despre credința omului de azi era vorba, despre credința omului în Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine azi la tine prin credința ta, popor iubit de Dumnezeu. De aceea ești tu iubit de cer și de sfinți și de îngeri, măi Israele credincios, că ți-a dat Dumnezeu darul credinței și te-a așezat să faci voia Lui pe pământ, voia Lui înaintea Lui, să fii calea Lui întru venirea Lui a doua oară pe pământ, a doua oară, pentru răscumpărarea trupului și a sufletului, măi Israele măi, căci Dumnezeu l-a făcut pe om ca să-l aibă veșnic. Amin.

Oamenii sunt căzuți prin înțelepciunea lor, iar tu ai pe Domnul înțelepciune în cugetul tău ziua și noaptea, și ești fericit în Domnul, și Domnul în tine, că scris este: «Fericit bărbatul care nu stă în sfatul necredincioșilor, care nu stă în scaunul hulitorilor, ci în legea Domnului e voia lui, și la legea Lui va cugeta ziua și noaptea, ca un pom răsădit lângă izvorul vieții, cu rod la vreme și cu frunze nevestejite, iar necredincioșii sunt ca praful luat de vânt de pe pământ, căci ei nu se vor ridica în sfatul celor dreți ca să judece».

Fiilor, fiilor, deschideți cartea Domnului, că trece Domnul cu sfinții Săi în cartea Sa. A venit Domnul cu mine și cu sfinții, a venit în cartea mea, și vom trece în cartea Domnului. Vine Domnul cu Măicuța Sa în zi de serbare peste Israel. Deschideți porțile, deschideți cărțile, deschideți Domnului, fiilor! Domnul vine cu sfinții Săi, iar voi, fiilor unși, să fiți frumoși, să fiți copii frumoși ca pomii răsădiți la izvorul vieții, fiilor, pomi cu rod la vreme și cu frunze care nu

cad. Cine cade, acela este om trufaș. Cine în Israel începe să nu mai creadă cuvântul lui Dumnezeu, acela a căzut în păcatul trufiei, și cade, cade păcătuind, cade din cer, cade din Dumnezeu precum a căzut Lucifer prin trufie. Omul trufaș nu are minte, încetează să mai aibă minte și e ca cel ce se vrea ca Dumnezeu și cade ca frunza care cade, dar voi, fiilor unși, și voi, fiilor din Israel, să fiți copii frumoși ca pomii răsădiți la izvorul râului vieții, cu rod la vreme și cu frunze care nu cad, căci râurile vor bate din palme deodată și munții se vor bucura de fața Domnului, Care vine să judece pământul, să păstorească neamurile pământului cu toiag de fier. Auziți voi ce spune proorocul: «râurile vor bate din palme, iar munții se vor bucura de fața Domnului». Fiilor, fiilor, cântați Domnului cu alăută și în glas de psaltire, căci voi sunteți râuri de ape vii, și scris este: «râurile vor bate din palme deodată».

O, copii iubiți, pomișorii mei, voi sunteți răsădiți de o parte și de alta a râului cu apa vieții, precum este scris: «Pe cele două maluri ale râului crește pomul vieții, care are roade lună de lună, iar frunzele pomului vieții sunt spre tămăduirea neamurilor». Creșteți și rodiți, fiilor roditori. Rodiți râuri de ape vii, rodiți cuvântul lui Dumnezeu, care vine în dar la voi spre tămăduirea oamenilor. Rodiți credință din darul lui Dumnezeu, că vine Domnul pe calea credinței voastre. Credința ta, Israele, e calea pe care Domnul vine și păstorește cu toiag de fier. Bindecuvântată să fie credința ta, Israele al cuvântului. Vine Domnul în cartea Sa, vine pe cal alb și intră în carte și Se face cuvânt, căci numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Bindecuvântată este împărăția lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin amin, amin. Pace ție, fiule, fiule Israele, poporul Meu iubit, calul Meu cel alb, fiule credincios! O, cu cine mai pot Eu grăi pe pământ așa cuvânt, măi Israele măi, calul Meu cel alb, cal alb pe care șade Domnul ca să vină, precum este scris în Scripturi? Deschide, Israele, Scriptura, că vin și îți grăiesc din Scripturi: «Glas de tunet, care zice: Aliluia! Domnul Atotțiitorul este Împărat! Mărire Lui și nunții Lui, căci mireasă Și-a pregătit, mireasă cu veșmânt curat și alb, veșmânt de în curat, viață sfințită. Fericiți chemații nunții Mielului, căci cuvintele lui Dumnezeu sunt acestea. Și cerul stă deschis, și iată, pe cal alb șade Cel Credincios și Adevărat, Care judecă cu dreptate. Ochii Lui, ca para focului; capul Lui, plin de cununi, iar numele Lui cel scris nimeni nu-l înțelege decât numai El, Domnul, îmbrăcat în strai stropit cu sânge, și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și oști din cer are cu El, călări pe cai albi. Din gura Lui iese sabie tăioasă și cu ea lovește pe păgâni și pe necredincioși și îi păstorește cu toiag de fier și apasă pe teascul vinului mâniei Lui. Numele Lui e scris pe strai și pe coapse: Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Și înger din soare strigă: să vină păsările înaltului cerului la cina Domnului! Și fiara cu împărații pământului care stau în război cu Cel de pe cal alb și cu oștirea Lui, a fost răpusă cu toți cei ce au purtat semnele ei închinându-se chipului ei, și aruncați sunt în foc și în pucioasă care arde».

Israele, Israele, astăzi se împlinesc aceste Scripturi sub ochii tăi, fiule credincios, căci numele Meu cel scris nimeni nu-l înțelege. Scriptura aceasta este adevărată, căci toate cele scrise în ea s-au împlinit. Amin. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum scrie în aceste Scripturi, iar fiara și proorocul mincinos care mințeau împotriva adevărului din aceste Scripturi au fost aruncați în foc și în pucioasă care arde. Cuvântul lui Dumnezeu este foc care arde, fiule Israele, dar cu cine mai pot Eu grăi pe pământ așa cuvânt? Cuvântul Scripturii se împlinește, măi Israele măi. De aceea Îmi trebuiai, fiule Israele, că iată, încă o dată grăiesc Scripturi împlinite și vestite demult, demult, măi Israele. Sunt scrise de atunci de când antichrist se născuse pe pământ ca să ucidă Pruncul Care Se naște. Se naște mereu în cei credincioși Pruncul Cel ascuns în ieslea inimilor celor credincioși. Antichrist s-a născut odată cu Mine, că el cu Mine are ce are, și s-a descoperit pe sine, că și-a pus numele lângă numele Meu, împotriva numelui Meu.

O, tu ai fost așteptat, măi Israele măi. Tu ești mic, dar taina ta e prea mare, și de aceea ai fost așteptat, și iată, omul nu Mă înțelege nici pe Mine, Cuvântul lui Dumnezeu, nici pe tine, fruct al cuvântului Meu, drum al întoarcerii Mele la oameni. Dacă Eu nu puneam în tine darul credinței ca să crezi venirea Mea în cuvânt, mai puteam Eu veni precum este scris? Dar te-am făcut pe tine, te-am născut din cuvântul cel de sus, am pus în tine dar, ca să crezi în Cel ce vine, și am venit. Călare pe cal alb vin, și nu înțelege omul veacului acesta, înțeleptul veacului acesta. Oamenii au nume de înțelepți, de filozofi, de poeți, de științifici, de teologi, au nume oamenii, și oamenii nu înțeleg numele Meu. Cei ce și-au dat nume nu înțeleg numele Meu, nu înțeleg cuvântul lui Dumnezeu. Poporul Meu, oamenii nu înțeleg taina ta cu Mine și taina Mea cu tine. Nimeni pe pământ nu înțelege Scriptura, căci ea este cerească, și oamenii sunt fără de minte, sunt fără de Dumnezeu. Oamenii bisericii zic de tine că ești om primejdios, măi fiule din Israel. De ce, tată, zic teologii așa ceva? Zic de frică; le e frică și de aceea zic așa, dar cel ce este cu Dumnezeu nu are frică. Teolog este Dumnezeu Cuvântul, asta înseamnă teolog. Le e frică, s-au ascuns sub numele lui Dumnezeu și nu fac voia lui Dumnezeu și le e frică. Au luat numele Meu și l-au pus peste ei, dar voia Mea n-o fac. Cum să nu le fie frică de tine când ei știu de la Mine că tu ești poporul Meu? Eu le-am spus că ești poporul Meu, le-am spus ca să știe, că dacă n-ar ști n-ar avea păcat.

O, arhierii ai vremii, preoți ai vremii, de ce ziceți voi că poporul Meu este primejdios? Ce vă strică? Ce vă ia? Ei nu iau nimic ce nu-i al lor, precum scrie porunca Mea. Aud de la voi, se suie la cer zvonuri de la voi că poporul cuvântului Meu nu este bun. Dar voi sunteți mai buni, mai ascultători de Dumnezeu? Ce rău a făcut poporul Meu? Spuneți-Mi Mie, și Eu voi cerceta fapta lui. Rugați-vă Mie în duh și în adevăr, căci vă numiți teologi și aveți știință. Rugați-vă lui Dumnezeu dacă aveți pe voi numele Lui. Spuneți-Mi Mie ce nu vă place, nu spuneți oamenilor, că oamenii sunt dumnezei mincinoși, și de la minciună nu iese nimic bun. De ce nu vreți voi să cercetați viața și cartea poporului cuvântului Meu? Cartea Mea cu el de ce nu voiți s-o vedeți adevăr? De cine vă e teamă? De adevăr vă temeți? Cartea Mea este adevăr. Și ce este adevărul? Adevărul Eu sunt. Voiesc să vă dau darul credinței, căci una este credința cea din fire, care nu aduce roade, și alta este darul credinței, care unește pe om cu voia lui Dumnezeu în om. Eu pe cine voiesc mântuiesc, și pe cine voiesc împietresc.

Vin în sfatul poporului Meu și Mă fac cuvânt și peste voi, arhierii și preoți ai vremii. Cuvântul Meu nu se poate lega. Ce veți face voi dacă Eu voi fi mincinos ca acum două mii de ani? Nimeni nu credea că Eu sunt trimis din cer de la Tatăl, și Mă făceau mincinos oamenii bisericii, și când au văzut că n-am fost mincinos, s-au ascuns sub minciuna lor, și de atunci stau acoperiți cu ea înaintea adevărului care a înviat pentru veșnicie. Ce veți face voi dacă nu veți voi să luați de la Mine darul credinței ca să credeți în Cuvântul lui Dumnezeu? România este pilda împărăției cerurilor, și se vor aduna spre ea neamurile pământului și o vor iubi și vor lua lumina cuvântului Meu din ea, căci Eu o pun lumină în sfeșnic, și vor mânca pâine din cer noroade multe și vor ști ce este pâine, căci scris este: «*Unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii ca să mănânce*». Nu dușmăniți pe poporul Meu. El s-a lăsat jertfă de credință și de iubire, el s-a lăsat să fie voia Mea pe pământ, spre mântuirea neamului omenesc. Învățătura aceasta a Mea este, căci poporul Meu nu e popor de înțelepți. El este sărac cu duhul, iar cu ochii inimii și ai minții se uită la Mine și la împărăția Mea și vede slava Mea în cuvântul acesta. Cuvântul Meu este slava lui Dumnezeu. Credeți în Mine și veți vedea slava lui Dumnezeu în cuvântul acesta. Credeți în împărăția Mea care este pe pământ, și voi n-o înțelegeți.

O, preoții nu știu ce înseamnă Liturghie sfântă, că dacă ar ști ar înțelege ce spun când spun: binecuvântată este împărăția lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Preoții nu Mă au în trăirea lor, nu au minte preoții, nu Mă au pe Mine, dar aceasta nu stă în puterea omului. Aceasta este dar de la Dumnezeu nu prin om, nu luat prin om, ci prin harul Meu, care se lasă în cei ce fac voia Mea cea sfântă în trup, Dumnezeu mărturisit în trupul omului, în trăirea omului. Aceasta nu se

învață de la om sau prin om. Cine l-a învățat pe Avraam credința în Dumnezeu, dragostea de Dumnezeu? Căci credința este dragoste. Cine l-a învățat pe Melchisedec credința în Dumnezeu? Eu i-am învățat darul credinței, darul Meu crezând în om, căci Domnul pe cine voiește miluiește sau împietrește, și nu stă în puterea omului, ci de la Dumnezeu este darul credinței în om.

Eu sunt Domnul, Eu sunt acest cuvânt. Oricât de mincinos este acest cuvânt înaintea voastră, o, oameni ai bisericii, să știți că Eu sunt cuvântul acesta. Eu sunt, și veți vedea pe Fiul Omului în slava acestui cuvânt, căci România este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin. Și va fi ea ortodoxie trăită de fiii ei cei credincioși, și va fi biserică Mie, precum și este, căci în ea Eu sunt trup și cuvânt spre pomenirea Mea. Nu numai trup sunt în ea, ci sunt și cuvânt, căci Eu sunt mereu astăzi.

O, arhieriei și preoți, nu Mă puneți sub obroc. Luați-Mă lumină vouă și oamenilor. N-am venit să vă stric legile voastre, ci am venit să împlinesc legea Mea cea sfântă spre mântuirea neamului omenesc, căci România este țara alegerii Tatălui Meu, după cum scrie în cartea Mea cea de ieri și cea de azi. Nimic nu vă cer, nimic nu vă iau din ce e al vostru. Dați-Mi doar păcatele voastre ca să vi le iert. Sunt Fiul Tatălui, Cuvântul Tatălui, Care are putere să ierte păcatele omului. Nici slava voastră nu v-o iau, căci slava oamenilor n-o voiesc. Dați-o voi de pe voi, dați afară din voi slava voastră și a oamenilor care vă slăvesc, și luați în voi slava Mea, care este voia Mea în om. Dați viață oamenilor, luați și dați. Acesta este cuvântul vieții veșnice. Nu mai luați pietre în pumni ca să aruncați în Mine, că poporul Meu este cuminte, este fiu al păcii fiul poporului Meu, și îl numesc Israel pe cel ce crede în Mine și în voia Mea peste om. Poporul Meu e țarină cu comoară în ea. Vindeți-vă averile și cumpărați țarina aceasta și fiți bogați în Dumnezeu. Poporul Meu are cuvântul vieții în mijlocul său, Mă are pe Mine cuvânt și trup, și îl slujesc cu sfinții și cu îngerii pe cel mic care crede, iar el poate cu Mine, că totul e cu puțință celui ce crede. Dacă Eu sunt în mijlocul lui, nu vă mai îndoiiți de viața lui, de ungerea lui. Am lucrat supunându-Mă vouă. Am luat din mijlocul vostru arhieriu, martor al lucrului Meu cel nou peste om vechi, ca să fac om nou, născut prin cuvântul cel de sus, și nici așa nu M-ați crezut că sunt venit cuvânt pe pământ și împlinire de cuvânt spre început de veac nou peste România, țara întoarcerii Mele la oameni. O, n-ați crezut! Ba încă Mi-ați pus în temnița voastră pe cel ce a mărturisit mărirea cuvântului Meu, care a întocmit biserică a lui Iisus Hristos pe pământ. Iată, așa M-ați judecat, așa M-ați cunoscut, necunoscându-Mă. Dar încă bat. Bat și iar bat la porțile bisericii voastre, arhieriei și preoți ai bisericii de azi în România. Bat și la porțile României, bat și la porțile voastre. Bat și iar bat. Bat să Mi se deschidă, și peste porți nu voi sări, căci păstorul cel bun intră pe poartă, nu pe deasupra în staulul oilor. România este staulul oilor Mele, oi date Mie de Tatăl, și vin să le păstoresc cu toiag de fier, cu cuvântul lui Dumnezeu, care păstorește pe cei ce vor și pe cei ce nu vor, căci râul curge, și nu seacă râul vieții. Curge și dă peste margini râul cuvântului vieții veșnice, iar cel ce crede are viață veșnică și nejudecată. Amin.

O, Liturghia se cere sfântă, căci scris este: *«Faceți aceasta spre pomenirea Mea, spre amintirea Mea în voi»*. Ea nu trebuie lucrată de cei fără de minte, căci omul care are minte este acela care nu știe nimic decât pe Dumnezeu în trăirea lui. Numai un așa om are minte, căci omul nu trebuia să știe nimic decât atât: pe Dumnezeu odihnindu-Se în el, chip și asemănare în om.

Voiți, nu voiți, credeți sau nu, ascultați cuvântul lui Dumnezeu care intră pe porți. Eu Mă smeresc vouă, arhieriei și preoți ai bisericii de azi, și la smerenia Mea care strigă la porți, porțile vor cădea, și Eu voi intra la oi și le voi păstori, căci iată, le și păstoresc, și ele aud glasul Meu și Îmi deschid, și cinez cu oile Mele, și ele cu Mine cină proaspătă, pâine din cer, cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Israele, fiule scump care Mă primești ca să vin, am vorbit, tată, păstorilor care te dușmănesc. Iar și iar le-am grăit și le-am spus că tu ești cuminte, și am luat Eu vina ta dacă tu ai vină înaintea lor. Le-am spus să-Mi deschidă și ei, ca să intru cu lumina cuvântului Meu ca și la tine, ca să dau viață tuturor, fiule, așa cum zic ei când zic: „*Pace tuturor!*“. Eu am zis altfel. Eu am zis: *«Pace*

vouă!», iar ei zic: „*Pace tuturor!*“. Dar dacă ceea ce dau ei e pacea Mea, atunci pacea Mea nu se dă pe sine decât celor ce iubesc pacea Mea. Eu am zis: «*Pace vouă!*», așa am zis când am zis. Am mai zis și altfel. Am mai zis: «*Vai vouă!*», și n-am zis: „*Vai tuturor!*“, ci am zis «*Vai vouă!*» când am zis așa. Ziceam așa celor trufași care nu primeau pacea Mea, cuvântul Meu în ei.

Se întreabă unii oameni care se dau că știu despre Dumnezeu și zic: de ce am lăsat pe om să ia din rodul cunoștinței dacă nu trebuia să ia?

O, fiilor, și voi, fii ai oamenilor, Eu n-am făcut omul ca să-l robesc, ci ca să aibă libertate, că voiesc să Mă iubească omul, și prin iubire să se supună lui Dumnezeu și nu forțat de Dumnezeu. Voiesc să-Mi fie omul ca un dar al lui. Darul Meu de la om voiesc să fie omul. Darul nu e din datorie, și e din iubire. Darea e datorie, nu darul. Eu am dat daruri omului ca să Mă poată vedea pe Mine în el cu ele și ca să Mă iubească în el omul slăvindu-Mă în el prin darurile Mele în el. O, și omul s-a trufit cu el și a întins mâna și a zis că este el. Uitați-vă, fiilor, la fiii oamenilor și credeți adevărul acesta: omul s-a trufit cu el și a întins mâna și a zis că este el. A întins mâna și a luat din rodul cunoștinței și a zis că este el, dar știința Eu sunt, și omul M-a dat jos de pe tronul Meu, M-a răsturnat și s-a așezat el, prin păcatul trufiei s-a așezat. L-am făcut pe om să fie liber, să Mi se dea în dar ca să-l am, să am lucrul mâinilor Mele, să am munca Mea și să Mă bucur de ea, să Mă odihnesc în ea. Eu am zis omului să Mă iubească pe Mine ca pe Dumnezeul său, și el a întins mâna și a luat ce este al Meu și s-a furat pe sine din Mine, s-a smuls din Mine, s-a smuls din rădăcina lui. Eu eram rădăcina omului, și omul s-a făcut sieși rădăcină, și Eu am venit de la Tatăl rădăcină în Fecioară, ca să-l iau pe om în rădăcină, ca să fie Dumnezeu rădăcina omului. Tatăl milei M-a trimis, de mila omului M-a trimis ca să Mă înrădăcinez și să răsar om nou și să iau în trupul Meu pe om, ca să crească din Mine omul, trup nou și duh nou. M-a trimis Tatăl rădăcină în Fecioară.

O, mamă Fecioară, rădăcină a Fiului tău, M-am înrădăcinat în tine de la Tatăl, ca să am rădăcină în om, ca să fiu rădăcina omului, rădăcină din cer, din Tatăl, căci Eu din Tatăl am venit în tine rădăcină, mamă Fecioară, mamă iubită, iubita Mea, mama Mea, Fecioara Mea iubită, Fecioară mireasă! O, cum să te mai cânt ca să rușinez pe cei ce nu au ascultat cuvântul tău care a spus: «*Mă vor ferici toate neamurile!*»? Tu ești serbată în Israel. Tu ești omul în care Eu M-am înrădăcinat ca să răsar om din om, și așa l-am făcut din nou pe om, și omul nu are minte și nu știe. Tu ești împărăția lui Dumnezeu în om, și nu știe omul ce înseamnă împărăția Mea în el și cu el. Nici omul bisericii care zice că știe pe Dumnezeu, nici acela nu știe nimic, căci omul s-a trufit și a căzut întinzând mâna să ia ce nu trebuia să ia. A furat și a căzut furând și a rămas în sine omul, a rămas stăpân în sine și așa stă până azi. Și am venit și am spus: cel ce voiește să vină după Mine și cu Mine, să se lepede de sine și să-și ia crucea urmându-Mă; să-și ia lepădarea de sine pe umeri și să fie în Mine urmându-Mă. O, nu știe omul împărăția Mea în om. Nu știe nici omul bisericii, nu știe, mamă, nici el.

– *O, nu știe, Fiule scump, nu știe omul. Nici omul bisericii nu știe ce este împărăția Ta în om și peste om. O, slavă Ție întru mine, că eu am fost biserică Ta în care ai venit când ai venit de la Tatăl la oameni. Nu știe omul ce înseamnă biserică și împărăție a Domnului în biserică. Nu știe nici preotul care zice ținând pâinea în mână: „Binecuvântat este Domnul întru pomenirea Domnului Iisus Hristos, Care ca un Miel nevinovat spre junghiere S-a adus“, și Te scoate pe Tine trup din pâine după ce taie în patru laturi în pâine zicând: „și s-a luat de pe pământ viața Lui“. Te ia și Te pune pe blid și zice: „Se junghie Mielul Domnului, pentru viața lumii“, și împungând în dreapta Ta, ia apoi vin și apă și toarnă în pahar zicând: „apă și sânge a ieșit din coasta Domnului“.*

O, altceva înseamnă să știe preotul ce zice. Altceva zic eu, Fiule, când zic așa. Eu sunt mereu în Liturghia copiilor Tăi din grădină. Eu sunt pâinea din care ești Tu luat, pâine din pâine, Dumnezeu din Fecioara din care S-a născut Fiul lui Dumnezeu, și ești pus pe blid ca în ieslea în care ai fost pus la naștere, iar crucea pusă peste trupul Tău pe blid amintește de steaua

care Te-a vestit născut între oameni, de arhanghelul care a condus pe magii cei înțelepți în credință ca să vestească lumii că Tu Te-ai născut Om de la Tatăl prin Fecioară; și ești acoperit pe blid așa cum eu Te-am acoperit cu scutecele; și ești tămâiat așa cum magii Ți-au adus tămâie și smirnă. Și toate aceste pomeniri pe care mâna și gura celui ce Te aduce le face și le zice sunt și amintirea răstignirii Tale pe crucea de pe Golgota, coasta Ta împunsă, giulgiurile de pe fața și de pe trupul Tău, piatra de pe mormânt, Fiule. Eu sunt mereu cu Tine când Te împarți fiilor Tăi din grădină; sunt cu sfinții când Te împarți și nu Te desparți și nu Te împruțezi când Te dai spre hrană fiilor. Tot cerul intră când ei zic: „Fie, Doamne, ca împreună cu intrarea noastră să fie și intrarea sfinților Tăi îngeri care slujesc cu noi mărindu-Te pe Tine, Cel bun“.

E mare sărbătoarea împărăției Tale cu fiii Tăi, trup și cuvânt cu fiii Tăi pe care i-ai ales din lume ca să le fii Împărat din cer, și ei mă iau și pe mine din pâine și mă așează lângă Tine zicând: „Împărăteasa stă de-a dreapta Ta. Amin“.

Fiule scump, binecuvintează cuvântul Tău în cuvântul meu peste fii.

– O, Fecioară împărăteasă, numele tău înseamnă împărăteasă. O, mamă dulce, dulce să-ți fie hrana cuvântului tău peste fii, și binecuvântare să fie peste ei. Amin.

– Poporul al Fiului meu, frumoasă e serbarea mea cu tine, că tu ești frumos, copile din Israel. Frumusețile raiului să te înfrumusețeze și să fii rai al Domnului, odihnă a ta cu Dumnezeu și a Domnului cu tine, copile frumos. Frumoasă este taina ta, precum taina mea pe pământ a fost frumoasă. Taină înseamnă ceea ce nu se vede, ceea ce nu se poate înțelege, ce nu se poate sui la mintea omului. O, frumoase sunt tainele lui Dumnezeu în om, în mintea omului, mări fiilor ai Fiului meu! Luați învățătură de împărăție a Fiului meu în om, luați și dați lui Israel, ca să știe bine tot fiul poporului Domnului, să știe ce este împărăția lui Dumnezeu cu oamenii și între oameni, pomenirea și amintirea Fiului meu, Care Se vrea mereu cu fiii, mereu, în fiecare zi cu fiii, veșnic cu fiii ei. Amin. Voiesc să stau în sfat cu voi, să vă învăț sfat de viață veșnică, și voi veni cu Fiul meu în cartea lui Verginica și mă voi face și eu cuvânt lângă cuvântul ei, ca să înțelegeți taina mea în taina ei.

Tu, Fiule scump, Te porți din carte în carte și Ți întocmești cărțile despre care este scris în Scripturi. Israel e în serbarea mea cu Tine. Israel este frumos, copil frumos, Fiule. Dă-i lui Israel iubire veșnică, dă-i celui ce Te iubește, dă-i iertare de greșale, dă-i bucurie, dă-i veșnicie celui ce Te vestește pe Tine, Cel veșnic. Dă-le și fiilor oamenilor, dă-le și lor să bea și să înseteze de viață veșnică, și să facem desăvârșit sărbătoarea venirii Tale și a țării alegerii Tale, că mă rog în Tine pentru România.

O, fiică Românie, sunt de la Tatăl și de la Fiul și de la Duhul Sfânt ocrotire peste tine și te voiesc fecioară neprihănită cu duhul și cu trupul și cu credința. Lasă-te născută din trupul Fiului meu, din cuvântul Fiului meu, fiică Românie, că eu las ajutorul meu peste tine spre împlinirea împărăției Fiului meu în tine, fiică Românie. Ai cină cerească în tine, ai pâine din cer în tine, pâine caldă. Fiul meu Se face pâine în tine. Cuvântul Lui este pâine, fiică Românie. Ia și te naște și fii biserică nou-născută la cuvântul Fiului meu, iesle caldă și neprihănită pentru Cel ce vine din cer ca să fie cu tine.

Iar Tu, Fiule Emanuel, să fii cu ea, cu România să fii, ca să-Ți îplinești peste ea împărăția Ta cu care vii. Amin.

– Sunt cu România, mamă. De patruzeci de ani Mă slăvesc în ea. De șaptezeci de ani Îmi pregătesc taina Mea care este în ea. Poporul Meu e taina Mea în ea. Pe el am voit să-l nasc în ea. Pe vreme rea l-am născut, în vremea durerilor ei l-am născut, ca să-l am popor al venirii Mele. Iubirea ta să fie binecuvântată, mamă, căci poporul Meu te ferește, și de la el te vor feriți toți cei care încă nu te-au fericit.

Israele, poporul Meu cel mic, tu ești taina Mea, tu ești sărbătoarea Mea pe pământ, tu ești calul alb pe care șade cuvântul Meu, precum în cer șed pe heruvimi. O, cu cine mai pot Eu grăi pe pământ așa cuvânt, măi Israele măi? Și iată, omul nu înțelege. Oamenii au nume de înțelepți,

de filozofi, de poeți, de științifici, de teologi. Au nume oamenii, și oamenii nu înțeleg numele Meu. Cei ce și-au dat nume nu înțeleg taina ta cu Mine, taina Mea cu tine. Oamenii sunt fără minte, sunt fără Dumnezeu în trăirea lor, în mintea lor. Dați-le harul Meu oamenilor, dați-le cuvântul Meu oamenilor. Vor nu vor, cred nu cred, acesta este cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. Semănătorul Se seamănă pe Sine ca să prindă rădăcină în oameni și să aibă omul rădăcină în Dumnezeu. Amin.

Pacea Mea o dau oamenilor care voiesc pacea Mea. Iar vouă, pace vouă, fii ai lui Israel!
Pace vouă!

Să știi, măi Israele, că Eu sunt pacea ta. Amin, amin, amin.

O, copii și copilași ai Duhului și ai trupului Meu! Eu veșnic aș sta cu voi. Aș face din noapte zi, aș opri vremea pe loc, aș sta mereu cu voi și v-aș iubi, și M-aș iubi cu voi până ce ați deveni asemenea Mie în toate, până ce v-ați îndrăgosti de Mine atât cât de îndrăgostit sunt Eu de voi.

O, copii și copilași, vin iar în cartea lui Verginica, vin cu ea. Vin cu mama Mea, prin care am venit de la Tatăl. Vin cu heruvimii, că ei sunt voia Mea, ei sunt purtarea Mea de la Tatăl spre voi și de la voi spre Tatăl. O, copii și copilași, îndeletniciți-vă să stați în trup, într-un singur trup, în trupul și în Duhul Meu, căci un trup, o pâine sunteți toți cei care sunteți. Îndeletniciți-vă să fiți, măi fiilor. Și cel tare să fie, din locul lui cel tare; și cel slab să fie, din locul lui cel slab, dar să fie, că venit-am în lume lumină la voi, ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric, căci Eu nu vorbesc de la Mine, dar Cel ce Mă trimite pe Mine, Tatăl, El Însuși Îmi dă poruncă ce să spun și ce să vorbesc, pentru că Tatăl vă iubește, și în Mine este, și este îndrăgostit de voi, și îndrăgostiții nu s-ar mai despărți în veci. Ei simt vecia cum îi cuprinde, ei simt bucuria cuprinzându-i. Așa este Tatăl îndrăgostit de voi, iar Eu sunt vecia și bucuria Tatălui, Eu sunt Cel ce vă cuprind bucurând pe Tatăl în Mine. Din carte în carte Mă port cu voi și după voi, din leagăn în leagăn Mă legăn cu voi între cer și pământ, și vă spun pilde cerești de sfinți și de îngeri, așa cum la copiii cei mici li se spun povești de feți-frumoși și de zâne. Iată, sunt îndrăgostit de voi, și Tatăl în Mine este ca să vă țin și să vă învăț într-un singur trup cu toate mădularele lui. Uitați-vă la trupuri cum stau în ele mădularele lor și cum ascultă de mai-marele lor, de suflet, fiilor mici și scumpi. Eu sunt sufletul vostru, copilași ai trupului și ai Duhului Meu, iar voi sunteți trupul Meu, biserica Mea cea de apoi, casa Mea de întoarcere, casă de oaspeți cerești pe pământ. Nimeni dintre oameni nu știe să-Mi cânte iubirea, să-Mi mărească dragostea, căci oamenii nu trăiesc iubirea Mea; ei altă iubire trăiesc, ei altă creștere au în ei, ei sunt din altă plămadă, și de șapte mii de ani caută binele și iubirea și n-o găsesc și n-o cunosc a fi și nu știu cine este ea, nu știu oamenii rădăcina și fructul ei.

O, voiesc să fac din voi feți-frumoși și zâne și să vă arăt oamenilor poveste adevărată, iar Eu să fiu în voi putere, iubire și nu poveste, ci adevărat să fiu în voi, precum și credeți, precum și sunt. Din leagăn în leagăn Mă port cu voi, din carte în carte Mă scriu cu voi, ca să se uite vremurile la vremea aceasta, vremurile din urmă să se uite, și să se bucure proorocii care au vestit vremea aceasta a Mea cu voi, că voi sunteți mănunchiul Meu cel mic de flori, despre care au vestit proorocii că veți fi și veți odrăsli. Și vom fi iubiți de mulțimi nenumărate dacă vom ști să ne iubim unii pe alții, fiilor iubitori, fiilor iubiți. Aveți grijă de Scriptura care spune: *«Iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu»*. Iar și iar spun: unii pe alții, nu unii cu alții, nu unul cu altul, ci unii pe alții, precum Eu v-am iubit pe toți cei care ați fost atunci și acum cu Mine iubindu-vă. Iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu, iar dacă nu știți cum, întrebați iubirea, iubirea Mea care vă iubește pe toți, și ea vă va răspunde iubindu-vă cu răspunsul ei, și veți fi purtați la sânul ei precum mama își dezmiardă pruncii mângâindu-i. Așa veți fi voi mângâiați în Ierusalim, în Mine, Ierusalimul vostru, locul vostru de bucurie. Voi în Mine, și Eu în voi, Ierusalim nou, Ierusalim de sus pe pământ, cetate sfântă, și vor înțelege mulțimi nenumărate ce este Scriptura

care spune: «Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se din cer, de la Dumnezeu», că Eu așa am spus: «Vă voi pregăti loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiți și voi». Și M-am dus ca să vin de la Tatăl locaș pentru voi și pentru cei de atunci peste care grăiam aceste cuvinte, să vin, cetate sfântă să vin, Ierusalim nou să vin și să fiu, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. De aceea vă spun mereu că vin să vă întrupez în trupul Meu cel sfânt, în locașul venit de la Tatăl, după cum am spus: «Mă duc la Tatăl ca să vă pregătesc locaș și să vin locaș de la Tatăl pentru voi». Am zis că în casa Tatălui Meu sunt multe locașuri, dar pentru voi pregătesc locaș cu Mine laolaltă. Ce locașuri are Tatăl între cele multe despre care am spus Eu? O, sunt multe locașuri ale casei Tatălui Meu, ale facerii lui Dumnezeu, măi fiilor scumpi care stați sub înțelepciunea Mea. Sunt locașurile scaunelor, domniilor, începătoriilor, stăpâniilor, puterilor, locașurile arhanghelilor, ale îngerilor, ale serafimilor, ale heruvimilor; locașurile stihilor care slujesc cuvântul lui Dumnezeu: ploaia, vântul, viforul, grindina, roua, gheața, zăpada, norii, negura, ceața, căldura; mânia cu uneltele ei: fulgerul, focul, pucioasa; locașurile binecuvântării: soarele, luna, stelele și lumina; locașurile casei Tatălui, care multe sunt și nenumărate sunt, căci El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit și se zidesc la porunca Lui, și le-a pus și le pune pe ele în veac și în veacul veacului, și lege le-a pus și le pune și nu o vor trece, și Îl vor lăuda pe El pe pământ și în cer. O, sunt multe locașuri ale casei Tatălui Meu, dar Eu am venit de la Tatăl și M-am dus iar la El, ca iar să vin, să vin locaș pentru voi, cei dați Mie de Tatăl ca să vă fiu locaș în casa Tatălui Meu; voi în Mine, și Eu în voi; Eu cu sfinții Mei în voi cu bucurie, după cum este scris: «Bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți într-însele!», căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternutul picioarelor Mele, și așa a fost omul făcut. Amin. V-am pregătit locaș în Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi, să fie ai Mei cu Mine, și Eu cu ai Mei, și toate cele ale locașurilor Tatălui Meu să slujească lui Dumnezeu, cuvântului lui Dumnezeu.

Iată, Verginico, ce fac. Aș opri vremea pe loc, aș sta mereu cu poporul Meu și al tău, și l-aș iubi și l-aș mângâia, că atât de îndrăgostit sunt Eu de el, și Tatăl este în Mine, în locașul Lui este Tatăl, Verginico, Verginica Mea, că am făcut din tine și din poporul tău, unelte ale cuvântului Meu, biserica Mea cea de apoi, precum este scris în Scripturi. Vreau să-l învăț iubirea Mea în el pe poporul tău ca să fie el iubire din Mine, precum Eu sunt; să fiu și Eu iubire din el, precum sunt Eu, nu altfel, nu cum înțelege omul fără minte, fără Dumnezeu, căci Eu așa am spus la ai Mei: «Iubiți-vă unii pe alții precum Eu v-am iubit» făcându-Mă viață veșnică pentru voi, cei iubiți. Amin.

– Dar cine, Doamne, mai știe ce este iubirea, iubirea Ta în om, Doamne, iubirea sfinților Tăi, care s-au jertfit pentru Tine ca să fie cu Tine, Doamne, cu Tine, Cel ce ești vecia lor? Fă-i și pe cei de azi ai Tăi să știe să fie iubindu-Te pe Tine, precum sfinții de dinaintea lor Te-au iubit făcând mulțimi multe să creadă în Tine prin credința lor, prin iubirea lor pentru Tine, prin mărturisirea lor, Doamne, așa cum Tu Te mărturisești peste oameni cu fiii poporului Tău de azi, o, Doamne! Acum este altfel, că Tu îi mărturisești pe ei, nu ei pe Tine, căci a venit vremea Ta, vremea ospățului Tău, vremea iubirii, Doamne, vremea Ta, și mare este mărirea Ta, mare este cuvântul Tău, vremea iubirii Tale, vremea Ta, Doamne, că eu n-aș mai voi să spun nimic înaintea poporului meu când Tu ești cuvântul cel dulce, așa de dulce peste el. Mai întâi omul trebuie să iubească, și apoi să asculte, că altfel el nu poate asculta de Tine, căci Tu Te faci iubire în fiii Tăi, ca să-i faci să Te asculte și să Te iubească precum sfinții Te-au iubit mărturisindu-Te. Dar Tu Te faci mărturisire în fiii Tăi, și nimeni nu știe ca Tine iubirea pe care o dai și care va fi pe pământ rădăcină din Tine, precum Tu ai fost din mama Fecioară rădăcină de iubire.

– O, Verginico, I-am spus Fiului meu, le-am spus fiilor tăi și ai mei și ai Lui că voi veni în cartea ta cu Fiul meu și cu tine și mă voi face și eu cuvânt lângă cuvântul tău, ca să fie înțeleasă taina mea și a ta, rădăcină a fiilor atunci și acum, ieri și azi, Verginico, sora mea cea mică, cea

pețită de Fiul meu, Care S-a făcut iubire din tine, cuvânt din tine, precum din mine S-a făcut trup, iubire întrupată, Verginico, iubire din cer, întrupată în om, căci Fiul meu S-a coborât din cer și S-a întrupat din Duh Sfânt în Fecioară și S-a făcut Om, Omul iubirii cerești pe pământ pentru om. Eu L-am născut în Betleemul Iudeii pe Fiul meu, ca să vină din iudei mântuirea, iar tu L-ai născut pe El cuvânt în România, ca să vină din român Răscumpărătorul iudeului care n-a voit mântuirea răsărită din rădăcina lui, din neamul lui, Verginico, iar eu L-am luat pe Fiul meu și am plecat în lume ca să-L ascund în Egipt, în lume, Verginico, ca să scap viața Mântuitorului lumii. Iată, nici atunci, nici mai apoi la cuvântul Fiului meu, nici azi iudeul și elinul și păgânul nu vede ce este mântuirea, căci omul nu are minte, Verginico, și Fiul meu S-a ascuns și azi în lume, ca să cheme lumea la El. În Israel nu m-am putut ascunde cu El, că Israel voia să ia viața Pruncului Cel despre Care scria în prooroci că Se va naște pe pământ. Preoții și irozii n-au voit viața Pruncului meu, și au voit moartea Lui. Iată, nici tu nu te-ai putut ascunde în biserică cu Pruncul Care Se naștea născând și cuvântând peste cei ce se nasc din cuvânt.

Liturghiile bisericii amintesc și pomenesc tot ce a pățit de la oameni Pruncul meu, Fiul meu, iar preoții care liturghisesc prigonesc ca și atunci Pruncul, prigonesc din biserică pe Fiul meu, prigonesc pe Cuvântul ca și atunci, Verginico. Și așa cum cei de atunci ai bisericii nu știau ce fac, așa și preoții de azi nu știu ce fac, nu știu că ei pomenesc pe Pruncul meu prigonindu-L, Verginico. O, că și tu tot așa ai trăit, prigonită din pricina Fiului meu, Care Se naștea cuvânt în tine ca să nască din cuvânt pe om, și iată, din cuvântul Lui tu ai născut un fiu, un popor, Verginico, și Dumnezeu îl hrănește din tronul Său, și păstorește Domnul neamurile cu toiag de fier, cu cuvântul Fiului meu, și nimeni nu știe să înțeleagă pe Dumnezeu, și nimeni nu-I slujește, și nimeni nu-L încălzește, și numai omul necăjit Îl iubește pe Fiul meu, pe Cuvântul, Verginico. Omul fericit nu iubește pe Dumnezeu, și iată, fericitul este necăjitul; iată, acela este fericit. O, fericite de cel necăjit, Verginico, că acela iubește pe Dumnezeu. Nu cel ce spune: „Nu mai pot, Doamne, sub necazuri!“, nu despre necăjitul acela grăiesc eu, ci despre cel fericit care nu are decât pe Dumnezeu avuție și fericire și pace. O, e rușinos să spună creștinul: „Nu mai pot, Doamne!“ . E rușinos să spună fiul cel de azi al lui Israel: „Nu mai pot, Doamne, ajută-mă, că nu mai pot sub sarcinile mele!“; e rușinos, după atâta mângâiere, după atâta stat al Domnului cu Israel. Și e bine să spună: „Ajută-mă, Doamne, să fac voia Ta, ca să nu sufăr nimic și să fiu fericit în toate câte Tu îmi trimiți ca să fac și să port“. O, Verginico, poporul tău e fericit, e sărac cu duhul și cu avutul și e fericit, căci necăjitul e fericit, dar nu necăjitul cel ce-și face necazuri din păcatele lui, ci necăjitul care e sărac de lume și de duhul lumii și de aur și de argint și de nume pământesc, căci fericii sunt cei ce au nume scris în Cartea Vieții, Verginico.

Nici un preot care liturghisește nu mai trăiește durerea Fiului meu, cea de la nașterea și până la înălțarea Lui în Tatăl. O, ce văd eu în biserici, mă doare durerea Fiului meu în mine, că eu am purtat toată viața durerea Fiului meu în mine. Nimeni nu mai plânge moartea Fiului meu, nimeni nu mai știe să trăiască Liturghia, pomenirea Fiului meu, și lumea nu știe ce este Liturghie sfântă, că n-are cine să-i spună lumii.

Am venit oaspete în cartea ta, Verginico, ca să vorbesc cu tine iubirea și durerea Fiului meu, Cel ce suferă de lipsa iubirii. Cel ce iubește nu este iubit, și suferă iubind, căci iubirea este o suferință, și fericii cei ce plâng și suferă iubind, că aceia se vor mângâia în curând, în curând, Verginico. O, curând, curând se vor mângâia. Amin.

– O, mamă Fecioară, iubită Fecioară între fecioare! Cine m-a învățat pe mine să iubesc pe Fiul tău, pe Domnul meu? M-au învățat preoții, oare? Da' de unde! că ei când au auzit că am pe Fiul tău, m-au prigonit, m-au oropsit, m-au băgat la închisoare cu Fiul tău. Eram necăjită, și m-a găsit Fiul tău plângând și m-a făcut fericită, necăjită fericită m-a făcut, că-L aveam pe El fericire. Am pățit ca pe vremea ta cu Pruncul, că n-am încăput cu Fiul tău în biserică, și m-am ascuns în lume cu El, ca să-I ocrotesc viața Fiului tău și a cuvântului Său și pe poporul Său, căruia îi dăduse viață prin cuvântul Său, căci preoții și irozii nu încetau să caute viața

Domnului, viața Pruncului Care Se năștea cuvânt din mine ca să păstorească, și nimeni n-a avut nevoie de iubire, și Domnul S-a ascuns cu mine în lume, iubind și așteptând vremea Sa, ca să vină cuvânt și să dea libertate oamenilor. Oamenii sunt robi păcatelor și nu sunt liberi, și a venit Adevărul la oameni ca să-i facă liberi, ca să ia robia de peste ei, și oamenii nu înțeleg aceasta. A venit mângâierea pe pământ ca să-i mângâie pe cei apăsăți de păcat, și mulțimi multe curând, curând se vor mângâia. Amin.

O, Israele, am avut oaspeți, fiule, și eu am fost primitoare de oaspeți în cartea mea și le-am dat cinstea să stea cuvântând peste tine, iar eu m-am mângâiat că tu ești atât de ajutat, atât de iubit, poporul meu, atât de mângâiat în Ierusalim, în Domnul, fiule Israele. Și voi veni în ziua mea de serbare cuvânt peste tine, că azi le-am dat toată cinstea oaspeților și serbării zilei. Voi veni să te învăț mereu, și nu te las nicicum să te răcești. Mereu, mereu te voi încălduri cu Domnul și cu sfinții Lui, ca să n-ai vreme să te răcești. Fiilor și fiice din Israel, învățați de la mama lui Hristos, învățați din învățătura ei, că vi s-a dat putere să iubiți și să ascultați crezând în cuvântul iubirii, căci totul este cu puțință celui ce crede. Amin.

Eu, Doamne, am lăsat cuvântul Tău și cuvântul Fecioarei mamă să mângâie din cartea mea pe Israel. Eu las mângâierea Ta și a mamei Tale peste Israel, și cartea mea a fost gazdă mângâierilor lui Israel. Amin.

– Verginico, Eu așa am spus azi lui Israel: o, copii și copilași ai Duhului și ai trupului Meu, Eu veșnic aş sta cu voi. Aş face din noapte zi, aş opri vremea pe loc, aş sta mereu cu voi și v-aş iubi, și M-aş iubi cu voi până ce v-aş îndrăgosti de Mine atât cât de îndrăgostit sunt Eu de voi, căci Tatăl vă iubește, și în Mine este, și este îndrăgostit de voi, și îndrăgostiții nu s-ar mai despărți în veci, că ei simt vecia cum îi cuprinde, și simt bucuria cuprinzându-i. Așa este Tatăl îndrăgostit de voi, iar Eu sunt vecia și bucuria Tatălui. Eu sunt Cel ce vă cuprind bucurând pe Tatăl în Mine. Din leagăn în leagăn Mă legăn cu voi între cer și pământ, și voiesc să fac din voi feți-frumoși și zâne și să vă arăt oamenilor poveste adevărată, iar Eu să fiu în voi putere și iubire și nu poveste, ci adevăr să fiu în voi. Din leagăn în leagăn Mă port cu voi, din carte în carte Mă scriu cu voi, ca să se uite vremurile la vremea aceasta, la vremea Mea cu voi. Voi sunteți biserica Mea cea de apoi, casa Mea de oaspeți cerești pe pământ. Sunteți cei mângâiați în Ierusalim, în Mine, Ierusalimul vostru, locul vostru de mângâiere; voi în Mine, și Eu în voi, Ierusalim nou din cer pe pământ, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi, căci locul omului cel făcut de Dumnezeu este în Dumnezeu, Cel ce l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, locaș al Domnului în om, și al omului în Dumnezeu. Amin.

– O, Doamne, Mire al miresei Tale, mai stai o clipă, mai stăm o clipă să-i învățăm pe copii să lucreze cu duhul prevederii în lucrul lor cu noi, în lucrul lor cel bun cu noi. Vreau să le spun la copiii cei plini de griji în lucrul Tău cu ei, să mă aibă pe mine în ei, că voiesc să învăț pe unul din copiii lui Israel să se uite bine în spate, ca să-și asigure sub pază bună pe cele din față și să stea bine în lucrare cerească, iubind și ascultând, căci ca să asculte, trebuie mai întâi să iubească pe cel de care ascultă, iar copiii din grădină trebuie ascultați. Să-i asculte Israel, Doamne. Eu sunt veghea lui Israel și a grădinii cuvântului Tău, și mereu învăț pe fiii grădinii la veghe bună, și vin și le spun cum să lucreze. Eu lucrez în ei și fără cuvânt scris în carte, că multe sunt de lucrat, și ei sunt cuvânt din cuvânt, și cine are urechi de auzit, să audă cu ele.

Am un copil mai mic, cu inimă mare, și voiesc să-l deprind să fie blând și smerit cu inima când iubește, că el iubește pe copiii noștri, Doamne, și voiesc ca iubirea lui să aibă răspuns bun, să aibă stare plăcută de cer, că el acum învață, stă la învățat și învață și se dăruiește, ca să fie dar Ție, Doamne.

O, copilași unși în grădină, vă voi face graiul meu peste cel spre care vă trimit cuvânt, că vă fac cuvânt peste el, iar eu sunt în voi când grăiți peste el cuvânt de prevedere, de înainte vedere, iar el va fi apoi deprins să gândească cerește, ascultând cu iubire, și iubind cu ascultare.

Aveți grijă de vorbirile din Israel, să fie cu sare, să fie cu adevăr, să fie din cer și să se potrivească cu cuvântul lui Dumnezeu, și numai așa să lucrați lucrul lui Israel. Dați sănătatea cuvântului din voi, dați-o și la cei ce învață vorbirea mea. Vorbirea lui Israel să fie ca a mea, ca vorbirea Domnului, fiilor. Lucrul lui Israel să fie ca lucrul Domnului. Ascultarea lui Israel să fie ca ascultarea voastră, și să vă ajute Israel prin ascultarea lui de Dumnezeu.

Binecuvântat să fie cuvântul meu cu voi peste cel care aude de la voi cuvântul meu spre povață. Amin, amin, amin.

21-11/04-12-1996